

radigmàtica de societat en la qual els conflictes socials es lingüantzen, això es, s'hi manifesten en públic sota l'expressió de problemes o drames de caire sociolingüístic. Tot sovint la premsa d'una determinada opció —de conducta o de simple actitud— davant la situació lingüística ambiental s'hi identifica amb una clara decisió d'ordre polític. El fet és que una societat com la valenciana —que arrossega d'ençà de segles un conflicte lingüístic crònic i alhora viu immersa, la darrera quarantena d'anys, en unes transformacions estructurals de dimensions àm-

plies i profundes— esdevé un terreny abonat perquè hi arrela la zitzània dels prejudicis lingüístics. I així ha estat, tal com avala la història recent i documentada. Durant el període de transició del franquisme a la democràcia, sectors ben identificats de la dreta autòctona (la dreta social que, en aquest cas, comparteix conviccions amb l'espanyolisme irredempt de l'esquerra política) van dissenyar una estratègia de crispació social basada en la difusió del perjudici del secessionisme lingüístic, el qual postula que el valencià és una llengua obertament diferenciada del català. Amb aquest bagatge fou desencadenada la falsament anomenada “batalla de València” —circumscribida, això sí, al cap i casal del país, més la seva àrea d'influència immediata—, al servei de la qual la diputació de València creà, l'any 1978, l'*Academia de Cultura Valenciana*, punta de llança del secessionisme idiomàtic, o blaverisme lingüístic, el qual oficialitzava tot seguit, mitjançant la publicació de les pròpies normes ortogràfiques, una iniciativa que havia estat dissenyada amb l'objectiu de presentar oposició frontal a la normativització fabriana que regia, sense ésser contestada, al si de la societat valenciana d'ençà de l'any 1932, gràcies a les denominades Normes de Castelló.

Ara, transcorreguts vint-i-tres anys d'*Academia de Cultura Valenciana* (la qual aviat aconseguí l'apel·latiu de *Real*) i per tal de clausurar l'*aberració* que ha representat, la Generalitat Valenciana acaba de constituir l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), a través d'un procés força atzarós. En efecte, les Corts Valencianes acordaren, el 17 de setembre de 1997, de sol·licitar al Consell Valencià de Cultura un dictamen sobre qüestions lingüístiques, el qual fou evacuat per aquest organisme amb data 13 de juliol de 1998 i contenia la proposta de crear per via d'urgència “un ens de referència normativa del valencià”; com a conseqüència fou aprovada, el 16 de setembre de 1998, la llei de creació de l'AVL. Tot i que la llei preveia que l'Acadèmia havia de constituir-se en un termini de quinze dies subsegüents a la seva publicació oficial, aquest objectiu ha estat ajornat gairebé tres anys, fins que fou acordat, el 14 de juny de 2001, el Pacte de la llengua, ratificat per les Corts Valencianes el dia següent.

Tot d'una, la reacció de la xarxa mediàtica s'hi manifestà generalment en termes força favorables —com una mena d'expressió d'alleujament social—, sense estar-se, però, d'assenyalar que l'Acadèmia naixia amb excessives hipoteques partidistes. De fet el conjunt de la seva gestació, fins a l'elecció dels 21 acadèmics, ha estat condicionat pel joc d'interessos polítics més que no pas per un plantejament rigorós de signe cultural. Bona part d'aquests acadèmics no poden acreditar la competència científica i acadèmica que la legislació preveu, uns dèficits que s'agreugen pels prejudicis lingüístics secessionistes presents al si de l'Acadèmia. Com no podia ser altrament, les universitats del país s'han afanyat a desmarcar-se d'aquesta institució de manera oberta.

Tot i això, la societat necessita atorgar-hi un vot de confiança. D'entrada, cal esperar que l'AVL reconeixerà l'autoritat acadèmica de l'Institut d'Estudis Catalans, que aviat hi establirà relacions lleials de cooperació i que actuarà en sintonia amb la trajectòria científica que marca la dinàmica universitària. [V. P.]